

BORIS & BERBER

krijgen borsten

Boris en Berber zitten al uren binnen.

‘Moeten jullie niet eens naar buiten?’ vraagt mama.

‘Nee,’ zeggen Boris en Berber.

‘Ja,’ zegt papa.

‘Oké dan,’ zeggen Boris en Berber. Maar eigenlijk weten ze niet wat ze buiten moeten doen. Ze lopen maar wat heen en weer over straat en door het winkelcentrum.

Totdat ze een mevrouw zien met een enorme boezem.

‘Zulke borsten wil ik ook,’ zegt Boris.

‘Dat kan helemaal niet,’ zegt Berber. ‘Jij bent een jongen!’

‘Wat een onzin,’ zegt Boris. Hij propt zijn armen onder zijn T-shirt en steekt zijn ellebogen vooruit.

‘Wauw!’ zegt Berber. ‘Wat heb jij een prachtige borsten!

Dat wil ik ook!’

En ook Berber verstopt haar armen in haar T-shirt. Nu heeft ze net zulke mooie borsten als Boris.

De mevrouw met de enorme boezem ziet Boris en Berber met hun T-shirts klungelen.

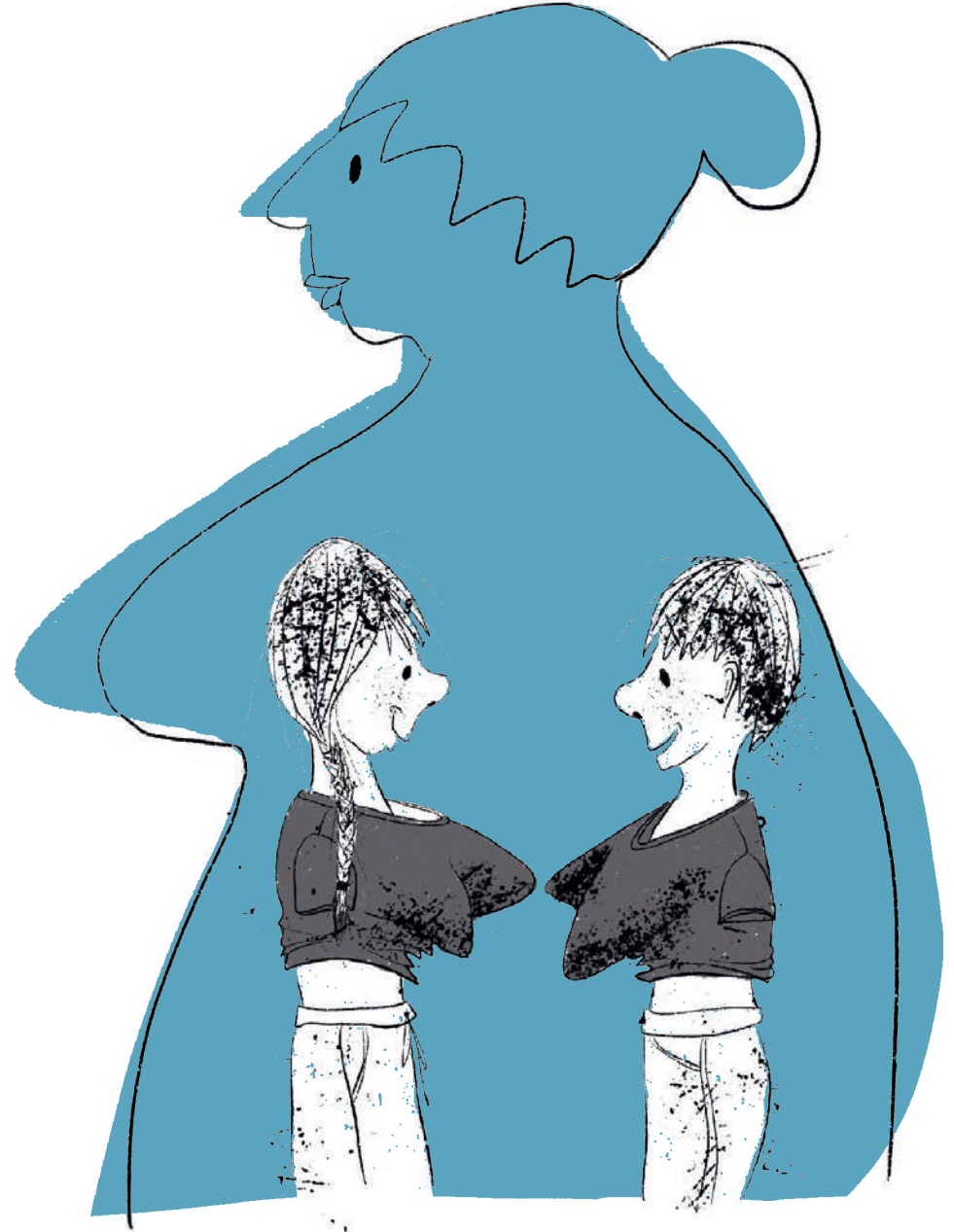
‘Nemen jullie mij in de maling?’ vraagt de mevrouw boos.

‘Nee mevrouw,’ antwoordt Boris braaf.

‘Waarom doen jullie dan alsof jullie zulke grote borsten hebben?’

'Ik wil later ook grote borsten,' zegt Boris.
'Maar jij bent een jongen.'
'Wat maakt dat nu uit?'
'Heel veel,' zegt de mevrouw.
'Ik vind uw borsten ook prachtig,' zegt Berber, en ze wiebelt extra met haar ellebogen.
De mevrouw weet niet of ze moet lachen of boos moet worden.
'Grote borsten zijn niet altijd fijn hoor,' zegt ze.
'Nou, volgens ons wel,' zeggen Boris en Berber.
'Wacht maar, tot jullie groot zijn,' lacht de mevrouw. En dan draait ze zich om. Ze loopt borstenwiegelend weg.
'Prachtig!' zegt Boris.
Hij loopt ook weg, en zijn elleboogborsten schommelen van links naar rechts. Berber schommelt achter hem aan, op weg naar huis.

Boris en Berber krijgen de deur niet open. Ze hebben geen armen, want dat zijn borsten. Enorme borsten. Met hun borst-ellebogen drukken ze op de bel. Mama doet open. Verbaasd kijkt ze naar Boris en Berber.
'Wat hebben jullie nu?' vraagt ze.
'Borsten,' zegt Boris.
'Enorme borsten,' zegt Berber.
'En ellebogen in jullie nieuwe T-shirts,' moppert mama.
'Haal onmiddellijk jullie armen uit jullie shirts. Hou op met die onzin!'
Boris en Berber doen hun best, maar ze hebben zo'n



haast, dat er van alles misgaat. Boris zijn T-shirt kraakt.
Berbers shirtje scheurt. En mama wordt echt boos!
'Stelletje apen! Jullie zijn geen nieuwe kleren waard! Hup!
Naar jullie kamer! Wegwezen!'
'Ja maar,' begint Boris.
'Ja maar,' herhaalt Berber.
'Wegwezen! Hup! Jullie kamer in!'
Mama is echt boos!
'Pff,' zucht Berber.
'Die mevrouw zei het al,' zegt Boris. 'Het is niet altijd fijn
om grote borsten te hebben.'

BORIS & BERBER

en de gele bloemen

In het park staan allemaal gele bloemen.
'Vreselijk,' zegt Berber.
'Lelijk,' zegt Boris.
Boris en Berber houden niet van gele bloemen.
'We halen ze eruit,' zegt Berber.
'Dat mag vast niet,' zegt Boris.
'Nou en? Ze zijn lelijk. Weg ermee!'
Boris en Berber hakken en trekken en snijden.

'Wat zijn jullie aan het doen?' bast een boze mannen-
stem.
'Wij halen lelijke gele bloemen uit het park.'
'O ja?'
'Ja.'
'Dat mag helemaal niet!'
'Nou en?'
'Ik ga de tuinman halen,' zegt de boze bas-meneer.
'Pfff,' zuchten Boris en Berber. En ze gaan gewoon door.
Wat maakt dat nu uit, het gebas van zo'n stomme, boze
meneer?
En voor de tuinman zijn ze ook niet bang. Of toch wel?
Daar is hij al!
'Wat doen jullie daar?' vraagt de tuinman.

'We halen deze lelijke bloemen uit uw park.'

De tuinman begint te lachen. Boris en Berber kijken elkaar aan. Is de tuinman gek geworden?

'Dank jullie wel,' zegt de tuinman. 'Dat is akelig onkruid.'

Ik moest het er vandaag allemaal uithalen, maar jullie hebben dat al gedaan. Goed hoor! Bedankt!'

De tuinman loopt vrolijk weg.

Daar zitten Boris en Berber met een hele stapel bloemen.

'Laten we ze maar weggoaien,' zegt Berber.

Boris en Berber lopen naar huis, met hun armen vol gele bloemen, op weg naar de vuilnisbak. Maar mama ziet ze aankomen. Ze slaat haar handen tegen haar wangen.

'Nee maar!' roept ze. 'Wat een prachtige bloemen!'

Boris en Berber weten niet wat ze moeten zeggen.

'Hebben jullie die voor mij geplukt? Mocht dat wel? Wat zijn jullie toch een lieverds.'

Mama pakt de bloemen en zet ze in lelijke vazen.

Arme Boris en Berber. Nu moeten ze dagen lang naar die lelijke bloemen in lelijke vazen kijken.

